

“मीठे बच्चे- अब नाटक पूरा हुन्छ, फर्केर घर जानु छ, कलियुगको अन्त्य पछि फेरि सत्य युग दोहोरिन्छ, यो रहस्य सबैलाई सम्झाऊ।”

प्रश्न:- आत्मा पार्ट खेल्ला-खेल्ला थाकिसकेको छ, थकाइको मुख्य कारण के हो?

उत्तर:- धेरै भक्ति गर्यो, अनेकौं मन्दिरहरू बनायो, पैसा खर्च गर्यो, धक्का खाँदा खाँदा सतोप्रधान आत्मा तमोप्रधान बन्यो। तमोप्रधान हुनाले नै दुःखी भएको छ। जब कुनै कुराबाट कोही दुःखी हुन्छ भने थकाइ लाग्छ। अहिले बाबा आउनु भएको छ सबै थकाइ मेटाउन।

ओम् शान्ति। रूहानी बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- उहाँको नाम के हो? शिव। यहाँ जो बसेका छन् उनलाई राम्रोसँग याद रहनु पर्छ। यस ड्रामामा जुन सबैको पार्ट छ, त्यो अब पूरा हुन्छ। नाटक जब पूरा हुन थाल्छ, सबै कलाकारहरूले सम्झन्छन्- अब हाम्रो पार्ट पूरा हुन्छ। अब घर जानु छ। तिमी बच्चाहरूलाई पनि बाबाले अहिले समझ दिनुभएको छ, यो समझ अरु कसैमा छैन। अहिले बाबाले तिमीलाई समझदार बनाउनु भएको छ। प्यारा बच्चाहरू! अब नाटक पूरा हुन्छ, अब चक्र फेरि सुरुवात दोहोरिन्छ। नयाँ दुनियाँमा सत्ययुग थियो। अब पुरानो दुनियाँमा यो कलियुगको अन्त्य हो। यी कुरा तिमीले मात्रै बुझेका छौ, जसलाई बाबा मिलेको छ। जो नयाँ आउँछन् उनीहरूलाई पनि यो सम्झाउनु छ- अब नाटक पूरा हुँदै छ, कलियुगको अन्त्यपछि फेरि सत्ययुग दोहोरिनु छ। यतिका जो छन् उनीहरूलाई आफ्नो घर फर्केर जानु छ। अब नाटक पूरा हुन्छ, यसबाट मनुष्यले सम्झन्छन्- प्रलय हुन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- पुरानो दुनियाँको विनाश कसरी हुन्छ। भारत त अविनाशी खण्ड हो, बाबा पनि यहाँ नै आउनु हुन्छ। बाँकी अरु सबै खण्डहरू खलास हुन्छन्। यो ख्याल अरु कसैको बुद्धिमा आउन सक्दैन। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- अब नाटक पूरा हुन्छ फेरि दोहोरिनु छ। पहिला नाटकको नाम पनि तिमी बुद्धिमा थिएन। केवल भन्थ्यौ मात्रै, यो सृष्टि नाटक हो, जसमा हामी कलाकार हौं। पहिला जब म भन्दथ्यौं भने शरीरलाई सम्झन्थ्यौं। अब बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई याद गर। अब हामी फर्केर घर जानु छ। त्यो हो प्यारो घर। त्यस निराकारी दुनियाँमा हामी आत्माहरू रहन्छौं। यो ज्ञान कुनै पनि मनुष्य मात्रमा छैन। अहिले तिमी संगममा छौ। जानेका छौ- अब हामी फर्केर जानु छ। पुरानो दुनियाँ खतम भएपछि भक्ति पनि खतम हुन्छ। पहिला-पहिला को आउँछन्, कसरी यी धर्महरू नम्बरवार आउँछन्, यी कुरा कुनै शास्त्रमा छैनन्। बाबाले यी नयाँ कुरा सम्झाउनु हुन्छ। यो अरु कसैले सम्झाउन सक्दैन। बाबाले पनि एकैपटक आएर सम्झाउनु हुन्छ। ज्ञान सागर बाबा आउनु हुन्छ नै एकपटक जबकि नयाँ दुनियाँको स्थापना, पुरानो दुनियाँको विनाश गर्नु पर्ने हुन्छ। बाबाको यादको साथैसाथै यो चक्र पनि बुद्धिमा रहनु पर्छ। अब नाटक पूरा हुन्छ, हामी घर जान्छौं। पार्ट खेल्ला-खेल्ला हामी थाकिसकेका छौं। पैसा पनि खर्च गर्यो, भक्ति गर्दा-गर्दा हामी सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बनेका छौं। दुनियाँ नै पुरानो भएको छ। नाटक पुरानो भन्न मिल्छ र? मिल्दैन। नाटक त कहिल्यै पुरानो हुँदैन। नाटक त सधैं नयाँ हुन्छ। यो चलिरहन्छ। बाँकी दुनियाँ पुरानो हुन्छ, हामी कलाकारहरू तमोप्रधान दुःखी हुन्छौं, थाक्छौं। सत्ययुगमा कहाँ थाक्छौं र। कुनै कुरामा थाक्ने वा दुःखी हुने कुरा छैन। यहाँ त अनेक प्रकारको दुःख देख्नुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ- यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ। सम्बन्धी आदि केही पनि याद आउनु हुँदैन। एक बाबालाई नै याद गर्नुपर्छ, जसबाट विकर्म विनाश हुन्छ, विकर्म विनाश हुने अरु कुनै उपाय छैन। गीतामा पनि मनमनाभव अक्षर छ। तर अर्थ कसैले बुझ्न सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मैलाई याद गर अनि वर्सालाई याद गर। तिमी वारिस अर्थात् मालिक थियो। अहिले तिमी वारिस बनिरहेका छौ। त्यसैले कति खुशी हुनुपर्छ। अहिले तिमी कौडीबाट हीरा समान बनिरहेका छौ। यहाँ तिमी आएका छौ नै बाबाबाट वर्सा लिन।

तिमीलाई थाहा छ- जब कला कम हुन्छन् तब फूलहरूको बगैंचा ओइलाउँछ। अहिले तिमी फूलको बगैंचा बन्छौ। सत्ययुग बगैंचा हुँदा कस्तो सुन्दर हुन्छ फेरि बिस्तारै-बिस्तारै कला कम हुँदै जान्छ। दुई कला कम भयो, बगैंचा ओइलायो। अहिले त काँडाको जंगल बनेको छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- दुनियाँलाई केही पनि थाहा छैन। यो ज्ञान तिमीलाई मिलिरहेको छ। यो ज्ञान हो नै नयाँ दुनियाँको लागि। नयाँ दुनियाँको स्थापना हुन्छ। गर्नेवाला बाबा हुनुहुन्छ। सृष्टिका रचयिता बाबा हुनुहुन्छ। याद पनि बाबालाई नै गर्छन्- आएर स्वर्ग रचनुहोस्, सुखधाम

रचनुहोस् त्यसैले अवश्य दुःखधामको विनाश हुन्छ नि। बाबाले सधैं सम्झाइरहनु हुन्छ, त्यसलाई धारण गरेर फेरि सम्झाउनु छ। पहिला त मुख्य कुरा सम्झाउनु छ- हाम्रो बाबा को हुनुहुन्छ, जसबाट स्वर्ग पाउनु छ। भक्तिमार्गमा पनि परम पितालाई याद गर्छन्- हाम्रो दुःख हनुहोस्, सुख दिनुहोस् भनेर। त्यसैले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा पनि स्मृति हुनु पर्छ। विद्यालयमा विद्यार्थीको बुद्धिमा ज्ञान रहन्छ, घरबार होइन। विद्यार्थी जीवनमा कामकाजको कुरा हुँदैन। पढाइ नै याद रहन्छ। यहाँ त फेरि कर्म गर्दा, गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा, बाबा भन्नुहुन्छ- यो पढाइ पढ। यस्तो भन्नुहुन्छ, संन्यासीहरू जस्तै घरबार छोड। यो हो नै राजयोग। यो प्रवृत्ति मार्ग हो। संन्यासीहरूलाई पनि तिमीले भन्न सक्छौ- तपाईंहरूको त हठयोग हो। तपाईं घरबार छोड्नुहुन्छ, यहाँ त्यो कुरा छैन। यो दुनियाँ नै कस्तो फोहोर छ। के-के लागेको छ! गरिबहरू कसरी रहन्छन्। देख्दा नै वैराग्य आउँछ। बाहिरबाट जो दर्शक आदि आउँछन् उनीहरूलाई त राम्रा-राम्रा ठाउँ देखाउँछन्, गरिब आदि कस्तो फोहोरमा बस्छन् त्यो कहाँ देखाउँछन् र। यो त हो नै नर्क तर त्यसमा पनि फरक त धेरै छ नि। धनी मानिसहरू कहाँ रहन्छन्, गरिब कहाँ रहन्छन्, कर्मको हिसाब छ नि। सत्ययुगमा यस्तो फोहोर हुन सक्दैन। त्यहाँ पनि फरक त रहन्छ नि। कसैले सुनको महल बनाउँछन्, कसैले चाँदीको, कसैले ईटाको। यहाँ त कति खण्ड छन्। एक युरोप खण्ड नै कति ठूलो छ। त्यहाँ त केवल हामी नै हुन्छौं। यति मात्र पनि बुद्धिमा रह्यो भने हर्षितमुख हुन्छौ। विद्यार्थीको बुद्धिमा पढाइ मात्र याद रहन्छ- बाबा र वर्सा। यो त सम्झाइएको छ- बाँकी थोरै समय छ। उनीहरूले त भनिदिन्छन् लाखौं हजारौं वर्ष। यहाँ त कुरा नै ५ हजार वर्षको छ। तिमी बच्चाहरूले बुझ्न सक्छौ- अहिले हाम्रो राजधानीको स्थापना भइरहेको छ। बाँकी सारा दुनियाँ खतम हुनु छ। यो पढाइ हो नि। बुद्धिमा यो याद रहोस्- हामी विद्यार्थी हौं, हामीलाई भगवानले पढाउनु हुन्छ। यति मात्र याद रहे पनि कति खुशी हुन्छ। यो किन भुलिन्छ! माया धेरै प्रबल छ, उसले भुलाइदिन्छ। स्कुलमा सबै विद्यार्थीहरूले पढिरहेका छन्। सबैले जानेका छन्- हामीलाई भगवानले पढाउनु हुन्छ, त्यहाँ त अनेक प्रकारका विद्या पढाइन्छ। अनेक टिचर हुन्छन्। यहाँ त एउटै टिचर हुनुहुन्छ, एउटै पढाइ छ। बाँकी सहायक टिचर त अवश्य चाहिन्छ। स्कुल छ एक, बाँकी सबै शाखाहरू छन्, पढाउनेवाला एक बाबा हुनुहुन्छ। बाबा आएर सबैलाई सुख दिनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- आधाकल्प हामी सुखी रहन्छौं। यो पनि खुशी रहनु पर्छ, शिवबाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। शिवबाबाले रचना स्वर्गको नै रचनुहुन्छ। हामी स्वर्गको मालिक बन्नको लागि पढ्छौं। भित्र कति खुशी हुनुपर्छ। ती विद्यार्थीहरूले पनि खाँदा-पिउँदा सबै कुरा घरको कामकाज आदि गर्छन्। हो, कोही पढाइमा बढी ध्यान जाओस् भनेर होस्टेलमा रहन्छन्। सेवा गर्नको लागि बच्चीहरू बाहिर रहन्छन्। कस्ता-कस्ता मनुष्य आउँछन्। यहाँ त तिमी कति सुरक्षित बसेका छौ। कोही भित्र घुस्न सक्दैन। यहाँ कसैकोसंगत छैन। पतितसँग कुरा गर्न पर्ने आवश्यकता नै छैन। तिमीलाई कसैको मुख देख्न पर्ने पनि आवश्यकता छैन। फेरि पनि बाहिर रहनेहरू अगाडि जान्छन्। कस्तो अचम्म छ, बाहिर रहनेले कतिलाई पढाएर आफू समान बनाएर लिएर आउँछन्। बाबाले समाचार सोध्नुहुन्छ- कस्तो बिरामीलाई लिएर आएका छौ, कोही धेरै खराब बिरामी छन् भने उनीहरूलाई ७ दिनको भट्टीमा बसाइन्छ। यहाँ कोही पनि शूद्रलाई लिएर आउनु हुँदैन। यो मधुवन तिमी ब्राह्मणहरूको एउटा गाउँ जस्तै हो। यहाँ बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। कुनै शूद्रलाई लिएर आयौ भने उसले वातावरण बिगार्नेछ। तिमी बच्चाहरूको चालचलन पनि धेरै रोयल हुनेपर्छ।

पछि गएर तिमी बच्चाहरूलाई धेरै साक्षात्कार हुँदै जान्छ- त्यहाँ के-के हुन्छ। जनावर पनि कति राम्रा-राम्रा हुन्छन्। सबै चीजहरू राम्रा हुन्छन्। सत्ययुगको कुनै चीज यहाँ हुन सक्दैन। त्यहाँ फेरि यहाँको चीज हुन सक्दैन। तिम्रो बुद्धिमा छ- हामीले स्वर्गको लागि परीक्षा पास गरिरहेका छौं। जति पढ्छौ र फेरि पढाउने छौ। टिचर बनेर अरूलाई मार्ग बताउँछन्। सबै टिचर हौ। सबैलाई पढाउनु छ। सबैभन्दा पहिला त बाबाको परिचय दिएर बताउनु छ- बाबाबाट यो वर्सा मिल्छ। गीता बाबाले सुनाउनु भएको हो। कृष्णले बाबाबाट सुनेर यो पद पाएका हुन। प्रजापिता ब्रह्मा छन् भने ब्राह्मण पनि यहाँ हुनुपर्छ। ब्रह्माले पनि शिवबाबाबाट पढिरहन्छन्। तिमीले अहिले विष्णुपुरीमा जानको लागि पढ्छौ। यो तिम्रो अलौकिक घर हो। लौकिक, पारलौकिक र फेरि अलौकिक। नयाँ कुरा छ नि। भक्तिमार्गमा कहिल्यै ब्रह्मालाई याद गर्दैनन्। ब्रह्मा बाबा भन्न कसैलाई आउँदैन। शिवबाबालाई याद गर्छन्- दुःखबाट छुटाउनुहोस्। उहाँ हुनुहुन्छ पारलौकिक बाबा, यी हुन् अलौकिक बाबा। यिनलाई तिमी सूक्ष्मवतनमा पनि देख्छौ। फेरि यहाँ पनि देख्छौ। लौकिक पिता त यहाँ देखिन्छन्, पारलौकिक पिता त परलोकमा नै देख्न सक्छौ। यी फेरि हुन् अलौकिक वण्डरफुल बाबा। यी अलौकिक बाबालाई बुझ्नमा नै अलमलिन्छन्। शिवबाबाको लागि त भन्छन् निराकार हुनुहुन्छ। तिमीले भन्छौ उहाँ विन्दु हुनुहुन्छ। उनीहरूले त

अखण्ड ज्योति वा ब्रह्म भनिदिन्छन्। अनेक मत छन्। तिमी त एउटै मत छ। एकद्वारा बाबाले मत दिन सुरु गर्नुभयो फेरि वृद्धि कति हुन्छ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो रहनु पर्छ- हामीलाई शिवबाबाले पढाइरहनु भएको छ। पतितबाट पावन बनाइरहनु भएको छ। रावण राज्यमा अवश्य पतित तमोप्रधान बन्न नै छ। नाम नै छ पतित दुनियाँ। सबै दुःखी पनि छन् त्यसैले त बाबालाई याद गर्छन्- बाबा हाम्रो दुःख हटाएर हामीलाई सुख दिनुहोस्। सबै बच्चाहरूको बाबा एउटै हुनुहुन्छ। उहाँले त सबैलाई सुख दिनुहुन्छ नि। नयाँ दुनियाँमा त सुख नै सुख हुन्छ। बाँकी सबै शान्तिधाममा रहन्छन्। यो बुद्धिमा रहनु पर्छ- अहिले हामी शान्तिधाम जान्छौं। जति नजिक आउँदै जान्छौं आजको दुनियाँ के छ, भोलिको दुनियाँ कस्तो हुन्छ, सबै देख्दै जान्छौं। स्वर्गको बादशाही नजिक देख्दै जान्छौं। त्यसैले बच्चाहरूलाई मुख्य कुरा सम्झाउनु हुन्छ- बुद्धिमा यो याद रहोस्- हामी स्कूलमा बसेका छौं। हामीलाई पढाउन शिवबाबाको यस रथमा सवारी भएको छ। यो भागीरथ हुन्। बाबा अवश्य पनि एकपल्ट नै आउनु हुन्छ। भागीरथको नाम के हो? यो पनि कसैलाई थाहा छैन।

यहाँ तिमी बच्चाहरू बाबाको सम्मुख बसेका छौं त्यसैले बुद्धिमा याद रहोस्- बाबा आउनु भएको छ, हामीलाई सृष्टि चक्रको रहस्य बताइरहनु भएको छ। अब नाटक पूरा हुन्छ, अब हामीलाई जानु छ। यो बुद्धिमा राख्न कति सहज छ तर यति पनि याद गर्ने सक्दैनन्। अब चक्र पूरा हुन्छ, अब हामीलाई जानु छ फेरि नयाँ दुनियाँमा आएर पार्ट बजाउनु छ, फेरि हामी पछि फलानो फलानो आउने छन्। तिमीलाई थाहा छ- यो सारा चक्र कसरी फिर्छ। दुनियाँको वृद्धि कसरी हुन्छ। नयाँबाट पुरानो फेरि पुरानोबाट नयाँ हुन्छ। विनाशको लागि तयारी पनि देखिरहेका छौं। प्राकृतिक प्रकोप पनि हुनु छ। यतिका बम्ब बनाएर राखेका छन् भने काममा त आउँछ नि। बम्बबाट नै यति काम हुन्छ जुन फेरि मनुष्यहरूको लडाईँको आवश्यकता रहने छैन। लस्करलाई फेरि छोड्दै जान्छन्। बम्ब खसाल्दै जान्छन्। फेरि यतिका मनुष्यहरू नोकरीबाट छुट्छन् भने भोकले मर्छन् नि। यो सबै हुनु नै छ। फेरि सिपाही आदिले के गर्न सक्छन्। भूकम्प भइरहन्छ, बम्ब गिरिरहन्छन्। एक-अर्कोलाई मारिरहन्छन्। अनाहक रगतको खेल त हुनु नै छ। यहाँ आएर बस्दा यी कुरामा रमण गर्नुपर्छ। शान्तिधाम, सुखधामलाई याद गर्दै जाऊ। दिलसँग सोध- मैलाई के याद आउँछ? यदि बाबाको याद छैन भने अवश्य बुद्धि कतै भड्किन्छ। विकर्म पनि विनाश हुने छैन, पद पनि कम हुन्छ। ठीक छ, बाबाको याद टिक्दैन भने चक्रको स्मरण गरे पनि खुशी हुन्छ। तर श्रीमतमा चल्दैनौं, सेवा गर्दैनौं भने बापदादाको दिलमा पनि चट्न सक्दैनौं। सेवा गर्दैनौं भने धेरैलाई दुःखी बनाइरहन्छौं। कसैले त धेरैलाई आफू समान बनाएर बाबाको पासमा लिएर आउँछन्। बाबा यो देखेर खुशी हुनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सदा हर्षित रहनको लागि बुद्धिमा पढाइको र पढाउनेवाला बाबाको याद रहोस्। खाँदा-पिउँदा सबै काम गर्दा पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ।

२) बापदादाको दिलमा चट्नको लागि श्रीमतमा धेरैलाई आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ। कसैलाई पनि दुःखी बनाउनु छैन।

वरदान:- कुनै पनि आत्मालाई प्राप्तिको अनुभूति गराउने यथार्थ सेवाधारी भव यथार्थ सेवा भाव अर्थात् सदा हर आत्माप्रति शुभ भावना, श्रेष्ठ कामनाको भाव। सेवा भाव अर्थात् हरेक आत्मालाई भावना अनुसारको फल दिनु। सेवा अर्थात् कुनै पनि आत्मालाई प्राप्तिको मेवा अनुभव गराउनु। यस्तो सेवामा तपस्या साथै साथै हुन्छ। जहाँ यथार्थ सेवा भाव हुन्छ, त्यहाँ तपस्याको भाव अलग हुँदैन। जुन सेवामा त्याग तपस्या हुँदैन, त्यो नाम मात्रको सेवा हो। त्यसैले त्याग, तपस्या र सेवाको कम्बाइण्ड रूपद्वारा सच्चा यथार्थ सेवाधारी बन।

स्लोगन:- नम्रता र धैर्यताको गुण धारण गर्यौं भने क्रोधाग्नि पनि शान्त हुन्छ।

